

DRUŽINSKI PRIJATELJ

peučno-zabavni list s pedobami za slovenske družine.

Izinja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek v mesecu.
Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijatelj“ v Rojano pri Trstu, šte. 3.
Poštno-hranilničnega računa šte. 864.139.

Helena.

(Črtica. — Spisal I. V. Starogorski.)

Pojmo pjesmu, mili družo,
pjesma nam je srca jek!
(Zrinski — Frankopanka).

I.

Štiridesetdanski post! Čas pokore in čas priprave na nekaj veličastnega. Narava, tajinstvena pod oba mogočnosti nebeškega tmetnika, je jela dihati zopet. Nekaka bajna radost se vsili v dušo človeka.

Tako je čutila tudi Helena, mlada hčerka gimnazijskega profesorja Čelina. Toplo pomladno solnce jo je izvabilo iz sobice, da se je odpravila v mestni park, tik svojega stanovanja.

„Ali ni Helena danes videti povsem drugačna od one Helene pred letom? — je pravil oleander rahlo šumljaje z listjem lovoriki, „njeno lice je videti otožno in njene plave oči z ejo nekako zamišljeno in žalno v svet.“

Lovorika je šumela in pritrjevala

Ustnice Helenine so bile stisnjene, kakor bi se bale izdati to, kar se godi v mladih prsah, v sanjavi duši.

Ali pred letom so se te ustnice smehljale tako lepo in brezskrbno da bi človek od veselja vzklikal.

Poglejmi nazaj, zakaj je kanila v to mlado resno dušo kapljica grenkobe..

Mlada kri pač malo miruje, vedno sili za veseljem in zabavo. Ali naj si bo zabava še tako dobra in koristna, slabo je pogosto skrito pod krinko in gre z dobrim, kakor raste ljulika med še tako čisto pšenico.

Helena je bila živahno, neugnano dete. Bila je pa mlada in ni vedla, da je svet preprežen s samimi zaujki, kakor v kraljestvu pajkov. Mi-

slila je, da je ves svet samo cvetje brez trnja. Tko je rasla in se razvijala, kakor cvetni grm in iz deteta je vzcvetela deklica, lepa in mila kakor solnce.

Najraje se je sprehajala s svojimi psičkom po lovorjevem drevoredu, ali pa je sedla v senco oleandra in zrla po morju. Tu in tam je vzela knjigo in čitala kaj; najljubši so ji bili spisi, ki so opisovali njeno domovino in junake, ki so se žrtvovali za svoj dom. S tem si je navzela rodoljubnega duha.

Razum drugih šetalcev je rad hodil tam okrog mlad poročnik. Večkrat je opazil Heleno, sedečo na klopi pod oleandrom. V njem so se vzbudile želje, vloviti lepo devo v svoje zanjke.

No, Helena se ni zmenila veliko za moški svet. Hotela je bit drugačna, kakor so dekleta ter prezirati prevarljive možke. Domišljevala si je, da bo kos svoji nalogi. Opazila je tudi ona tega poročnika in sprevidela, da hodi le radi nje po belem peku v lovorikovem drevoredu. In smejala se je sama pri sebi. Sicer sta ji ugajali uniforma in sablja, ali le tako, da je imela povod misliti in si predstavljati junake svoje domovine. Sicer se ji je tudi on zdel nekako junaku podoben, ker je stopal tako ponosno in ravno..

In to je že dovolj, da se začnejo odprati človeku drugi svetovi, polni sanj in domišljij.

Heleni se je pa nehote vsilil v dušo ta poročnik, posebno, ko jo je jel pozdravljati. Nji se je to čudno zdelo in pritrjevala si je, da je to predrzen človek, ta poročnik, ki kar pozdravlja, ne da bi jo poznal.

Nekoč je peljal četo vojakov po ulici iz vežbališča ter jo pozdravil z golo sabljo. To ji je posebno prijalo. Nalahuo je zardela in se ozrla. V tem se je ozrl on in pogleda sta se srečala.

Nesrečni pogledi!

Prihodnja številka izide 28. aprila.

Heleno je to zmedlo. Opazila je muzanje vojakov in pobegnila v stransko ulico.

V mislih ji je bil vedno oni poročnik, mlad in ponosen. Jezilo jo je, da se je obnašala tako čudno in ukrenila je, ogibati se ga.

Nekaj dni res ni šla po svojem običajnem sprehodu, ampak je bila raje v sobici, ali pa se sprehajala kje drugje. Konečno se ji je pa jelo tožiti po priljubljenem mestu in ženska nprav je zmagala trdne sklepe.

„Kaj neki počne oni predrznež?“ se je vprašala. „Radovedna sem, al še vedno hodi tam okrog“

„Kdor nevarnost išče, se v njej pogubi“, so dejali stari ljudje in menda ne zastonj!

Helena je šla počasi po beli stezici. Njeno vitko, ravno telesce je objemala lahna, bela oblaka. Krilo je bilo valovito, zgoraj ozko in dalje doli se je razširjalo. Duhteče vijolice so ji duhtele raz prs. Šla je kakor bi plavala vila. Sprva se ni zmenila za okolico, ampak je nekaj vezala. Kako se pa vstraši, prišedša k oleandru, ko zagleda na klopici, na njeni klopici — poročnika.

Častnik je videl prihajajočo Heleno. Sprva je mislil očiti, vendar se je premislil in ostal.

Helena je zardela. Častnik je pa vstal in se jel opravičevati.

„Gospica, prosim odpuščanja, da sem se predrznil dotakniti kraja, kateri je vaš! Človek se rad vglablja v lepoto življenja. In vaš prostor, gospica, ti oleandi, te vrste lovorik prevzamejo človeka, da bi bil vedno med njimi!“

Gevoril je rahlo, v njegovih besedah je zvenelo nekaj sanjarskega, da je Heleno omamilo. Stala je in rdela.

„Gospica“, je nadaljeval prikupljivo, nisem mislil, da bi prišla danes. Ako bi vedel, bi se pač ne drznil. Prišla ste pa tako tiho kakor bi pripla, ala...“

„Prosim, gospod!“ je rekla Helena in poročniku se je zdelo, da je zazvenela srebrna struna. „Ta prostor je pač prirejen za vsakogar in vsakdo ima pravico do njega.“

„Oprostite, gospica, moje ime: poročnik Zoran Kastrič. Predstavim se vam, da lahko zahtevate zadoščanja, ako sem vas žalil.“

„Prosim, s čim bi me žalili...?“ In vnovič je zardela. Imenoval ji je svoje ime. Poglela ga je. Stal je pred njo in se klanjal z ono natančnostjo in ličnostjo, ki je lastna častnikom avstrijskih polkov.

„Helena Čelinova“, je šepnila deklica in mu prožila roko.

Poročnik je prijel njeno majhno ročico in jo poljubil.

Nekaj hipov sta molčala oba.

Res, okusno znate izbirati svoje sprehode, gospica, je jel poročnik. Čutil je, da mu danes ne teče govorica tako, kakor navadno. „Ta prostor je najlepši, vsaj meni se zdi! Le glejte, tukaj te olandi, te lovorike... in pa razgled po širni vodi, koder se ziblje vedno toliko ladij in ladjič! Sicer vsakdanja stvar, ali vendar lepa! To je prostor, kakor nalašč za umetniško dušo, da se nasanja zaželjenih slik...!“

Helena je prikimala. Čudno, da jo je pustila danes navadna živahnost! Misli se ji nekako mešajo in nič pametnega si ne more domisliti. Ne ljub ji je bil ta sestanek in zopet bi ji ne bilo prav, ako bi sedaj poročnik odšel.

Jaz sem res čudna. To morje, dasi sem takorekoč rojena na njem, me zanima, kakor bi ga še nikdar ne bila videla. Ko ga gledam, skoraj ne morem verjeti, da je propalo kraljestvo Hrvatsko, in da so se po njem vozili v rastovih brodih domači ljudje in se glasile tam naše pesmi!

„Kako to, gospica?“ vpraša poročnik.

„Oj, tužno je, gospod poročnik! Sedaj se vozi tujec po teh vodah in domači narod strada. — Ali vam ni znana zgodovina, gospod poročnik?“ ga vpraša živahno.

Poročnik je malo vedel o zgodovini Slovanov in se ni brigal za to. Helenino hlastno vprašanje ga je zmedlo nekoliko. Sprevidel je, da stoji pred njim rodoljubno dekle, s katerim bo moral občevati rodoljubno, ako hoče, da mu ne zgine iz pozorišča.

„Gotovo, gospica! Saj sem tudi jaz rojen na Hrvatskem!“

Znal je dobro igrati svojo ulogo.

„Potem sva celo rojaka“, je rekla Helena. „Mati mi je sicer Slovenka, ali oče je rodom Hrvat. Jaz pa ljubim lepo Hrvatsko prav tako kakor niko Slovenijo!“

Helena je zadobila zopet svojo veselost. Pogovarjati se zaupno s tujim človekom kar na cesti, to je zoper odnošaje in običaje mladih dam! Zato se je poslovila.

„Zala punica“, je momljal poročnik in gledal za njo. „Zalo dekcle! Mlada je še, skoraj škoda take stvarice... Pa kaj?! Ženska je ženska! Če se ti ne pošališ z njo, se ona s teboj... Tukaj je pa že vredno potruditi se. Vse niso enake! Karla je bila hitro moja, prav tako Matilda in Nežika. Z Otilijo sem že imel več posla in z Marico. Seveda za natakario, kakor je Polona, pa se naj sam zlodej muči. — Hm! Brigame vse to? Poskusimo srečo pri Heleni! Saj napačen nisem, rodoljuba bom pa že nekako igral, da se ji prikupim. — Ha, ha, ha!“ se je zakrohotal. Doslej so se ti še vedno izpolnile želje....

Resnica je, da me sedaj že marsikatera kolne, ali to me pač nič ne boli! Svet je svet, živeti se mora veselo, dokler je čas.“

Zanjke.. zanjke! — Zlobnost je stari gost, kakor bi hotela podaviti vse. In svet se posmejuje in raduje, ako se vjame žrtva...

Poročnik Zoran Kastrinič, rojen Hrvat, je bore malo poznal rodno grudo, koj diči toliko junakov! Svoj značaj je znal zakrivati izborno, kakor je sam hotel in kdor ga ni poznal, si je moral biti svest najpoštenjšega obraza. Dandanes hodi lopovstvo v poštenih obrazih okrog. — Govoril je počasi z neko laskavostjo, njegovi izrazi so bili izbrani.. vse tako, da je vlekle... Duševne zmožnost, ki so se razvijale le za samopridnost in koristolovje, so bile tolike, da bi se človek zjokal nad napačno rabljenim božjim darom... O, Bog! — domovina je ječala pod tujim jarmom, njen sin je pa igral ulogo zapeljivca...!

Uboga Helena! Kje je ostal njeni domišljivi ponos?... Doma se je zaprla v sobico. Psiček, ki se ji je hotel dobrikati, je moral pobegniti. — Čudno! Nekateri trenutki so res usodepolni...

„Ta poročnik.. Predržež je, velik predržež... nalašč je šel sedet tja na mojo klopico!... — Potem se pa še izgovarja?!“ je govorila Helena. „Kakor je videti, ni to napačen človek!? Govori lepo in premišljeno. Mislila sem, da so res vsi moški divji — pa kaj mi mar? ..“

Vzela je kujigo in nekaj lista'a.

„Kako je rekel svoje ime? — Zoran Kastrinič... ne... Zoran Kastrinič — tako nekako bo!“

In listala je dalje.

Nato je sedla k glasovirju in zapela:

„Kadar se možila bom,
s tabo moj junak.

mora strašni topov grom
tresti zemlje tlak.

In na gradu razvalin
te objamem sin planin:
dam ti roko, ljub junak,
hrabri korenjak.“

Glasovi so se poizgubili, a Helena je držala se vedno tipke zadnjih akordov.

II.

Preteklo je štirinajst dni, in Helena ni videla poročnika, a niti on n.e. Hodila je na prejšnje mesto, tudi poročnik je hodil, ali nista se srečala. Naključje je hotelo, da je prišel ta ali oni nepozno.

Helena se je čutila nekako nezadovoljno, toda njeno neizkušeno srce ni vedelo zakaj

Tretjo nedeljo po onem sestanku je priredil sokol vrtni koncert. Saj je majnika najlepše med bujnim cvetjem in duhtečim vzduhom.

Sredi raznih cvetlic, lepih vitkih cipres, na zeleni trati so se vrstile mize. V jednom kotu je stal oder, ozaljšan z lovoriko in drugim južnim rastlinjem.

Helena, izborna pevka, je sodelovala pri koncertu. Petje domoljubnih in drugih pesmi, proizvajane z veliko natušnostjo so navdušile ljudstvo in postajalo je vedno veselejše in živahnješe.

Govorniki so risali v hrvatskih in slovenskih besedah preteklost Slovanov, posebno Slovencev in Hrvatov ter napovedovali vstajenje.

„Zora puca, bit će dana“, je govoril oče Helene, prof. Čelin. „Narod vstaja i hrvatski i slovenski iz davne teme, vstaja kakor Kristus iz svoje gomile, kakor orjak, kakor zmagovalac svojih morilcev... Hrvati i Slovenci! To morje, ta veličanstvena voda, ki je nosila nekdanje naše pradede in njihovo blago, ti valovi, ki so hladili potno čelo Slovanom, naj bodejo zopet naši! Oni ošabni tujec ki se šopiri po njem, po našem morju, se bo moral umakniti sili! Buči morje adrijansko, buči in stresi raz sebe tuji rod, bodi zopet slovensko! Dole so naše pesmi po njem, naj ne zamró na veke! Zbudimo je zopet, rojaki...!“

Nima slasti brez svobode,
mar je bolje biti rob,
nego slavno se boriti
in pa pasti v hladen grob?“

Pri takih in enakih govorih pač ne more ostati poslušalčevo srce hladno in mrtvo!

„Na morje! — V čolne!“ — se je zaslišalo. Vrli sokoli so tudi že pripravili, da se v večernem hladu povozijo po adrijanskem morju.

Helena je opazila pri mizi njej nasproti poročnika.

Kri ji je vzplala k srcu in neka čudna nevolja in radost sta se menjavali v nji.

Poročnik Kastrinič se je približal in prosil, ako bi blagovolila z njim v čoln.

„Rad bi se navzel vašega navdušenja za domovino, gospica“, je govoril. In to mi je možno samo pri vas.“

In dovolila mu je, da se navzame rodoljubne navdušenosti.

Čolni so odrinili več skupaj ali posamezno, kakor je kdo hotel. Razum veslarja, sta bila poročnik in Helena sama v čolnu, ki je plaval poleg drugih s pevci.

Ker so bile Hrvatice in Slovenke pri tej vožnji skupaj, so jele Slovenke pevali slovensko pesem. Ostali na vrtu so gledali na morje, odkoder je donela poskočnica in vilhrata v večernem vzduhu tako lepo, da se je odpiralo srce in srkalo ono l-poto slovenske pesmi.

„Kadar pride boja dan,
pletla venec bom ;
in če pade bojnih ran,
padel je za dom !
Potlej grob bom venčala,
o junaku pevala:
„Padel v bran je naroda,
srečna Slovenka !“

„Krasno, lepo...!“ so ploskali z brega. — V tem je pa zadonel zvon, večerni zvon, in njegov don je legel po morski širini in odmeval po bregovih.

Vse je vtilnilo. Navdušenj; in delo brez molitve je ničevno. Glave so se odkrile, roke sklenile... Poročnik je moral hote ali nehote storiti isto.

Pobožna grla so nato jela peti.
„Večerni zvon, ti mili don,
ko zarja zlati še višave,
zemljanom ti naznanjaš Ave —
Ave Marija. ! —

Nek tajinstven čut je legel na udeležence vožnje po morju in na ostale v vrtu. „O, Bog, daj teptani domovini zopet raj, zopet svobodo zlato, reši slovanski, tebi udani narod !. O Bog !... Odvzemi prokletstvo nesloge... blagoslov mu daj...“ so vzdihovala srca.

„Gospica, kako sem srečen!“ je zašepetal poročnik. Ganilo ga je to navdušenje, a njegovo srce je bilo skala in rastlina dobrote ni mogla uspevati pred žgočim samopridom.

Helena je zardela. Čutila se je v neki srečni onemoglosti.

Poročnik jo je prijel za roko in stisnil. Ni mu je odtegnila. Ni imela moči..

On ji je govoril sladko — zapeljivo. Njej se je zdelo, kakor lepo doneča godba in verjela je tej godbi — ter bila srečna..

Ali doklej? —

Dokler ne bo zagledala in če ga še sploh zagleda o pravem času — zijajočega prepada! Mladi, neizkušeni in brezskrbni mladosti se posebno stavijo zanjke. —

Helena in poročnik sta bila tako zamaknjena, da sta preslišala večno lepo pesem : „Lepa naša domovina..“

Veslar pa je mrmral sam pri sebi, ker je poznal poročnika.

„Že zopet druga ! Te je res škoda !“

Poročnika je jezilo, da je čoln plaval vedno zraven drugih. Rad bi bil ž njo sam, da bi jo še bolj zmanil.

Pa angel varuh je hodil ob strani dobrega otroka, ki je bil sicer živ in nevnan ali dober in blag...

Šola življenja je kruta. — !

III.

Najhujša vseh je bolečin,
v nesreči srečnih dni spomin...

Preteklo je leto. (Dante)

Kratko je to, samo leto in vendar dovolj, da spremeni človeka, bodisi v prah bodisi kakorkoli.

Eno samo leto... še ne celo ..

Za Heleno je bilo to leto, leto grenkobe in spoznanja in mnogih skušnjav...

Kako zloben je svet!

Poročnik Kastrinič je dobil Heleno popolnoma na svojo stran. Znal ji je tudi prav izvrstno lagati. Helena ga je ljubila, ali kmalu je izpredela, da je varana. Zvedela je marsikaj o njem, kako je zapeljeval druge in slične stvari. Čutila je, da je tudi ona izbrana samo za igračo in pollaščala se je je jeza... Poizvedela je natanko, koliko je resnice na tem.

Poročnik ni premislil, da ima pred seboj ponosno in samozavestno mladenko. Ob neki priliki mu je povedala, kar je izvedela. On se je izgovarjal in konečno pridjal da če ga še enkrat nadleguje s tem, kar ni nič, odide.

Zapeljivec je mislil, da bo z grožnjo dosegel to, kakor pri drugih, če z dobrim ne more.

Toda naletel je na junakinjo.

Zravkala se je ter mu z blisketajočimi očmi, kazaje na vrata, zaklicala :

„Pa pojdi.. vzel si mi brezskrbno mladost... ne maram te ! —“

Hotel se je opravičevati, a Heleno je popadla sveta jeza.

„Proč od tod...! Za igračo naj ti bom !? Poberi se prokleti...!“

Poročnik je zbežal tako ga je prevzel njen junaški nastop. Zdelo se mu je, da gleda maščevalno boginjo, kojo je priklicala beda zapeljanih, da ga prekolne.

In bežal je dalje... dalje...

Ni si mislil, da biva v tem dekletu taka sila in močen duh da bi ga to bitje, ki ga je ljubilo, vrglo proč... Ali ce bi vedel, da je ona moč v veri združena z domovinsko ljubeznijo, da ti sveti, od Boga dani lastnosti dajeta človeku ono moč, bi se nikdar ne drznil segati po cvetlici, kojo brani z ognjenim mečem domovinska ljubezen in sveti križ !

Kdor se pa igra z ljubeznijo, zaigra. —

Poročnik, v katerega mreže je padla marsikatera deklica, je ljubil Heleno v resnici. Ali čutil je šele potem, ko ga je proklela. Hotel se ji je približati in prositi odpuščenja, ali dala mu je vedeti, naj se ne drzne več pred njo.

(Nadaljevanje na 6. strani.)

Na Oljski gori....

(Speval Zvenimir Mlasko).

Na Oljski gori Kristus moli
in duša preobtežena
utaplja se mu v smrtne boli—
v nezmer trpljenj, v dolge sveta....

.... telo in dušo strah prevzema,
krvavi pot zemljo poji,
moči mirjo in žalost nemra
z nemirom vstaja iz oči.

»Naj vendar, ako je mogoče,
naj gre od mene kupa ta,
ne moja volja, ampak, Oče,
le tvoja volja naj velja!«

In šine angel in prinese
pred vid mu slik prihodnjih dni,
v nebo spet Kristus zaozre se,
in nova moč ga poživi.

Vtolažen grenko kupo vzame,
zajeto za vsa grešna zla,
pripravljen iz ljubezni same
izpiti v spravo jo sveta. —

A vendar svet brez cilja — sanja,
Ljubezni večne ne pomneč,
trpljenja prašek vsak odklanja,
razdirajoč in neljubeč....

Dospejo ure Oljske gore —
ne izostane smrtni boj:
Gecemani naj nam pomore,
ko tare nas nadlog nebroj!

Bila je res nadčloveška moč, s katero se je iztrgala mrežam. Njen duh je bil silen, čvrst, ali telo je bilo preslabo. Zgrudila se je na naslonjač in grenko zaplakala. — Prevarjena... ukraden mir duše, ukradena živahnost! — Ni plakala zastonj! — Mlada je morala poskusiti prvo šalo življenja.

Nikdo ne slutí, da igra z lastnim življenjem kdor ne pomisli, kako se zaljubi... Nevarna je ta igra! —

Helena je morala v postelj.

Ali njena čvrsta nraga jo je zopet kmalu postavila na noge in ozdravila je.

In prvokrat po onem času je zopet v starem prostoru, ki je toliko časa sameval zapuščen. Božje solnce je ljubko ogrevalo budočo se zemljo. Sedla je na klopico pod oleandrom... Vse je še tako, kakor pred enim letom... Vedno zelena lovorika, v cvetje se spuščajoči oleandri, klopica... ono morje. —

Njene misli so se vrstile in ji kazale podobe.

Vse je staro, le ona je nova... drugačna! —

A čudo! Vse se ji zdi, kakor zavito v megleno kopreno... Listje lovorike je pa šume o nad glavo in se priklanjalo oleandru. — Ali se je hotelo mar samo skiniti v venec za zmagovalko — za junaško mladenko?!

Gotovo! — Zaslužila ga je...!

Cvetna nedelja, bajnokrasna! Spomin na ono, ko je slovanski blagovestnik sv. Metod zadnjikrat umirajoč blagoslovil svoje vernike, svoj slovanski narod, da ne izgine nikdar...!

Vse je dehtelo tečaj palmovih vej in cvetja v cerkvi in tudi lica Helene so jela zopet rdeti.

Lani in letos... Velik razloček! Snivajoč, nepoznajoč sveta — otrok... letoš, resna, poznajoč puhle pene...!

In molila je iskreno za svoj cvetno nedeljo.

... in priplavalo je velikonočno jutro s svojo krasoto! Heleni se je zdelo lepše kakor lani, bolj veličanstveno. Slonela je ob oknu in srkala glasove zvonov, naznanjajočih svetu „aleluja!“ In ta „aleluja“ je plaval po vzduhu, obiskal sleherni srce kristjan, ga bodril, veselil in tolažil... „Vstal je On, Gospod je vstal, aleluja!“

Helena se je čutila hipoma srečno in blaženo, kakor nikdar. Planila je k glasovirju in izpod mehkih prstov so uhajali glasovi, spremljaje milo pesmico, polno aleluje, pevano iz srea toli izkušane Helene.

„Buči bura, magla prodje, —
puca zora, tmina bježi;
aleluja, aleluja...!“

tuga mine, radost dodje, —
zdravo, slabost, dušman lči!
aleluja, aleluja...!

Veseli se tužna mati,
padoše ti vrli sini,
aleluja, aleluja...!
ko junaci, ko Slovani
daše krvcu domovini,
aleluja, aleluja, aleluja! —

„Bog, hvala ti!“ je plosnila z rokami. „Kakor so varali mene, tako varajo i tebe domovina in narod moj. Domovino hočem ljubiti, nji žrtvovati svoje moči. Kristus je vstal, tudi zate je prišel vstajenja dan, vstani, vstani narod moj, reši domovino... Aleluja veljaj i tebi i vsem, ti zemlja očetova... Aleluja!“ —

Vetrič pa je odnašal to alelujo po širni slovanski in hrvatski domovini in pravil radostnim dušam o rodoljubni mladenki.

V takih junaških dekletih je naša bodočnost... Aleluja!...

Otec naroda —

† Josip Jurij Strossmayer.

(Speval — Zvonimir Masle.)

Zasvetilo slavno naše je otzrje:
čudovit utrinček pal je raz neba...
težka, ostra žalost v naših srcih orje,
kakor slava, kadar pade v dno cveta...!

Smrt njegova širni svet je osvetlila,
čudovit utriček pal je iz neba...
del je svet: „Resnično, bil je mož svetila:
solnce uma in ljubezni in duha...“

Kje mu velikanov danes je enakih,
delavcev b'agine in nesmrtnih del,
redkokdaj in malo svet rodil je takih,
kajih silni svit jednako bi blestel?!

In blestelo slavno bo ime njegovo,
silni duh njegov med nami bode plul —
dramil bode nas v življenje vedno novo,
rod od roda bo o velikanu čul...!

K stebru vere, k diki mile domovine
že v vzajemnosti se zbira sinov voj:
Večni, v bratski slogi duh naj vodi sice,
v rodni zemlji daj telesu blag pokoj!

✠ Josip Juraj Strossmayer.

Z žalostjo je pretresla v soboto dne 8. t. m. ves jugoslovanski svet vest, da je izdihnil proti večeru svojo blago dušo veliki škof v Djakovem Josip Juraj Strossmayer. Kratka bolezen — pljučnica — je ukončala to življenje, ki je bilo skoro stoletje posvečeno blagru bratskega nam naroda hrvatskega.

Ozrmo se kratko v pokojnikovo življenje in delovanje.

Strossmayer je bil otrok preproste meščanske rodbine iz Oseka v Slavoniji, rojen 4. febr. l. 1815. Prišla sta na svet dvojčka, katerih enega so krstili za Josipa, drugega za Juraja. Eden je že istega dne umrl, a niso vedeli kateri. Zato so pa onemu, ki ga je Previdnost pustila pri življenju, dali obe imeni — Josip Juraj

Telesno slabotno dete je kazalo živega, jasnega duha. Nadarjenega mladeniča je sprejel škof Sučić v semenišče, in še ne dvajset let star je bil že postal doktor modroslovja v Budimpešti. Leta 1837. posvečen v mašnika je nekaj časa kapelanoval, a potem so ga poslali na Dunaj v Avguštinaj, kjer je postal tudi doktor bogoslovja. V Djakovu je bil nato podravnatelj semeniški ter je učil nekaj časa fiziko in računstvo, potem pa svetopisemske vede Poklicali so ga na Dunaj kot dvornega kaplana v Avguštinaj. Na dvoru je zbudil pozornost po svoji učenosti in s sijajnim govorniškim darom in nadškof Milde ga je predlagal za vseučiliškega profesorja. Burnega leta 1848. je bil vodja pri sv. Avguštinu. Uporniki so s topovi udrili na cesarski dvor in na sosedni mu Avguštinaj. Vodja z duhovniki je moral bežati k frančiškonom, a tu se je spomnil, da je ostala v zavodu blagajna s stotisoč goldinarji. V smrtni nevarnosti se je vrnil v goreči zavod in rešil denar zavoda. Drugič je bil v smrtni nevarnosti, ko je Jelačić oblegal Dunaj in mu je Strossmayer poslal pismo za vstaše, a se je poslanik s pismom izgubil

L. 1849. so ga imenovali za škofa. Z Jelačićem se je hitro seznanil in je po bolnišnicah obiskal ranjene graničarje. L. 1850 je nastopil svojo visoko službo v Djakovu, pristrčno pozdravljen od slavonskega in bosanskega ljudstva.

Z vso vnemo se je posvetil višjepastirskemu delu. Našel je v škofiji 140 duhovnikov. Do leta 1898 je posvetil sam 250 duhovnikov in dva škofa: Fra Marijana Sunjića in dr. Angjelka Voršaka. Prvih deset let je posvetil Strossmayer preosnovi škofije, dohodke je pa uporabljal za duhovno in dijaško semenišče, za javne dobrotvorne zavode, za pomoč in izobrazbo ubožnim duhovnikom in za neštne druge koristne svrhe.

Kako ogromna je bila njegova požrtvovalnost, naj dokažejo te-le suhe številke: Za cerkvene namene je daroval 1,012.795 goldinarjev, za narodne pa 1,305.147 goldinarjev, da ne govorimo o vsotah, ki jih je žrtvoval na tistem

Leta 1869. 70. se je Strossmayer udeležil vaticanskega cerkvenega zbora. Največja dela Strossmayerjeva so bila pa ustanovitev zagrebškega vseučilišča, jugoslovanske akademije, katerima je on postavil temelj in gradnja djakovske stolne cerkve.

Strossmayerjevemu zagovoru se imamo Slovani zahvaliti za ono tolikokrat imenovano pismo papeža Leona XIII „Grande munus“, s katerim je le-ta proglasil sv. brata Cirila in Metoda za svetnika cele katoliške cerkve in priznal staroslovensko bogoslužje.

* * *

Škof Strossmayer je umrl na divanu nasproti sliki sv. Jožefa, ki jo je naslikal Overbeck. V zadnjih trenutkih je škof neprestano poljubljal razpelo. Zadnje besede škofove so bile: „Molite za me!“

Na dan smrti je pokojnik dovršil 90 let in 62 dni življenja, 67 let 50 dni duhovništva in 54 let in 212 dni škofovanja

Pogreb velikega škofa Strossmayerja se je vršil v petek ob 9. uri. Sprevod je vodil nadškof Posilović ob ogromni udeležbi hrvatskih mest in vseh jugoslovanskih pokrajin. —

Slava Strossmayerjevemu spominu! Ubogajmo ga in molimo zanj!

Česa nam treba?

Piše — *Vesetodolski.*

(Dalje).

Praskal se je že marsikdo za ušesi ter vzdihoval: gorje! gorje meni! Kolika nesreča — kobila mi je zvrгла! Zakaj? Dal ji je mrzlih otrobov. Tako! Kakor si napreden, tako tudi propadaš. Vidiš, kako mala neumnost veliko škoduje. Pokladal si konjem slabo krmo, zato je kobila zvrгла.

Kje je pogrešek? Ni bil napreden — Kdo je še videl krmiti konje s mrzlimi otrobi? Tacih in enakih dogodkov bi se dalo mnogo naštet; v tem se vidi, kako treba bolje delati in napredneje misliti, ako hočemo na svojem ostati in svojo dedščino izročiti potomcem z blagoslovom. Pa ni dovolj samo delati, treba je tudi varčevati. Stara je resnica, da delo človeka hrani varčnost ga bogati, ali kakor vele naši bratje Hrv tje: „U radiše svega biše — u štediše jošte više“. P. trebno je toraj drugič **razumno varčevati**.

Delo in trud daje človeku vsakdanji kruh in druge potrebščine, pa tudi po težkem trudu ne bo kruha, ako ne znaš varčevati. Naj si bo gospodar še tako delaven in skrben, naj mu družina dela kakor mravlje, ne bo si opomogel, ako ne zna varčevati. Nikdo ne bi veroval, koliko se zamore pridobiti z varčnostjo. Čitali ste gotovo v š lski knjigi o trdnem gospodarju, ki je svojega hlapca ostro ošteval, ker je pustil stare konjske brzde čez noč na dežju ravno ko so prišli pogo-relci k njemu prosit milodara. Tukaj gotovo nič ne dobimo, so rekli med seboj, ta gospodar je trd, ker se za malovredno stvar toliko jezi in krega. Vendar stopijo k njemu in ga poprosijo — pa kako jih je vse iznenadil — naložil jim je vsega obilo ter obljubil še pomoči. Veseli tolikega daru mu razlože svoje poprejšne misli. On se jim nasmeje ter odgovori: „Kako bi mogel toliko darovati, ako re bi varčeval z malim?!“ Istotako je varčen Bošnjak karal svojega sina, ko je na ognjišču sedel pri velikem ognju zažigal svoj čibuk z užigalico. Kako bi mogel toliko darovati za džamijo (turško cerkev), ako ne bi varčeval z malim. Da, v resnici pametna beseda, vredna, da jo vsak zapiše ne za uho, ampak na čelo. Jaz sem te misli, da naše propadanje ni posledica lenobe, ampak zapravljivosti. Ne poznamo varčnosti. Ne brigamo se za malenkosti, da si zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača. Ako ti manjka samo jednega vinarja, — že ni cele krone, toraj tudi vinar mnogo velja, ker brez njega ni cele krone. Kdor hoče znati, je li človek ali cela družina varčna, naj gleda, kako pazi na malenkosti. Komur ni žal za grizlje, ki je padel pod mizo, ta

bo moral kruh kupovati; ako imajo konji seno v jasliah in pod jasliah o sv. Martinu, gotovo bo moral gospodar o Jurjevem s senom stiskati; komur ni mar poleno in pali brez potrebe, ta bo plačal gozdno škodo. Komur ni žal za malo, temu tudi veliko ne velja ter more priti prej ali slej v stisko, iz ktere se težko reši!

Seveda varčnost ne sme zapasti v skopost, ker varčnost je gospodarska čednost, skopost je pa grdi greh. Skopuh je, kdor nikomur in niti sam sebi ne privošči, varčen je pa, kdor ne pusti, da se njegovo dobro razsiplje niti v najmanji meri. Ako je kokošim dovolj perišče žita, ne dajaj jim dveh, ker s tem si prihraniš za jutri potrebno; vsaki dan jedno perišče žita naredi skozi celo leto lep kupček.

Z varčnostjo se pridobljeno varuje in množi.

Kako malo zna naše ljudstvo varčevati, se vidi n. pr. na svatovščinah, pri krstnih gostijah in drugih gostovanjih. Čitajte v novinah, da je na tem ali onem kraljevem dvoru svatba trajala le dve ali tri ure — pa to je gostija kraljeve družine! Veselje, ako traja dolgo, postaja dosadno in mučno; dobro, kar se je potratilo brez mere in potrebe, prišlo bi prav med letom. Nisem proti svatbi in svatom, ampak proti napravljanju in trošenju brezpotrebnihi jedi in pijač. Ali bi ne bilo dosti, da se sorodniki in prijatelji zberò k zdravi in veseli večerji, potem pa vsak k počitku ter zjutraj rano na delo? Ako nimaš drugega dela, kti se delati zobotrebce.

Naj bodo svatbe, krstne gostije ali botrine, snidimo se, da se pozdravimo, pametno pogovorimo, prijateljstvo ponovimo in vtrdimo, ne pa da prijatelju pojemo letni pridelek — on naj pa potem kupuje kruh in sol na menjico pri židu! Zastonj delamo, ako ne razumemo onega, kar smo pridelali ali zaslužili varovati, razdeliti ter pametno trositi, bodi to denar, kruh, krma ali drugi pridelki. Kakor se rado pripeti, da kdo strada radi lenobe, tako more propasti mnogi radi zapravljivosti. Da še hitreje — naj tudi štirje nosijo na skedenj in le eden ven meče, nikoli ne bo poln skedenj! O, kdor bi naše ljudstvo naučil varčevati, ta bi je prerodil. Iz starih časov so prišli z nami vsakovrstni običaji in mi se jih držimo ter ne vidimo, da so danes drugi časi, in da treba drugi način življenja. Tam ni življenja in ne napravlja, kjer se ne varčuje in ne hrani. Tudi kdor ni v starih časih varčeval, je gotovo propadel in kako ne bi danes, ko se vse spravlja in spreminja v denar — ta je pa okrogel, da se rad izmakre in zbeži, da sam ne znaš kedaj in kako! Zato govori varčen gospodar, da treba novič trikrat obrniti, predno se ga dà iz roke. Kako slabo pomaga vse delo in trud brez varčnosti, poslušaj

primer izmed ljudstva. Poznal sem kmetiča ki je imel veliko veselje do živinor je, res trudil se je, da je imel najlpše vole. A vsa muka je bila zastoj! Vselej, kadar je vole v semaju prodal, so bile vse krčme ob cesti njegove: tu je popival ter se hvalil, kako zna rediti živino. Napil se je ter zapil plod svojega truda in dela. Ta je delal p idno, pa varčeval ni. Ko bi pil par kozarcev, naj si bo liter, bilo bi mu v zdravje; tako se ga je pa nalezel čez mero in zato je propadel. Bil je delavec, pa ne varčen in vse mu ni nič pomagalo. (Konec prihodnjič).

Korist čitanja v gospodarskem oziru.

Napisal — J. Z. Selski.

Dandanes se tu in tam toži, kako slabo da je za obstanek nižjih stanov, namreč za kmetovalca, obrtnika, in delavca. Poleg drugih raznovrstnih vzrokov, ki tlačijo in zadržujejo te stanovce, da ne napredujejo, je jeden glavnih pomanjkanje umnega gospodarstva ali pomanjkanje strokovne izobrazbe.

Pregovor pravi: Kdor ne napreduje, zaostaja. Napredovati pa je možno dandanes le onemu, ki je umen, ki svoj položaj dobro na vse strani premisli. Sam od sebe še ni noben človek učen in moder postal, ampak treba se je bilo učiti. Prav tako bi moral tudi poljedelec, obrtnik in delavec učiti in bistrirati si um, ako neče biti kakor mehaničen stroj, ki dela tja v en dan. Um se pa najbolje bistri z branjem knjig, časopisov in člankov, ki se tičejo njih stanu. Kaj pa najrajši berejo ljudje gori omenjenih stanov? Žalostno moram reči, da berejo rajši vse drug, kar je za smeh, novice o Rusih in Japoncih, kakor pa take reči, ki se tičejo gospodarstva ali ki zadevajo njih stan. Dobijo se pa tudi ljudje, katerim se to, če kdo v prostem času bere kaj koristnega, zdi neumno; rajši gredo v gostilno preganjat si dolg čas in na ta način trpijo dvojno, gmotno in duševno škodo: ker prvič s popivanjem zapravijo denar in zdravje, drugič pa tak človek, ki sedi rajši pri litru kakor pri knjigi ali časopisu, postane za ves napredek nekako top. Tako osoba, ki ves teden težko dela ter je v svoje delo vsa zatopljena, potrebuje, da svoj prosti čas porabi v to, da svoj um, svojega duha razvedri, kar se zgodi s čitanjem. Če pa bere še take reči, ki se tičejo njega samega, ima pri tem še toliko večji dobiček.

Zatoraj proč s takimi nazadnjaki, ki pravijo: Kaj je treba kmetu ali delavcu knjig in časopisov! Za nje je le kramp in motika. Nekdaj je bilo res tako, a dandanes so drugi časi, druge zahteve.

Treba je modre glave, prej vse premisliti in prevdariti, kaj in kako bo najbolje da storim, in potem šele prijeti za motiko, da si z njo poiščemo ključ do sreče. Kar je Vodnik že več kot pred sto leti pel, velja uprav sedanjemu času, ko je rekel:

Slovenec, Troja zemlja je zdrava,
Za pridne nje lega najprava.
Sreča Te išče, um Ti je dan;
Našel jo bodeš, če nisi zaspan.

Vstajenje.

(Podoba iz življenja; spisala M. Topolnikova)

*Ko pomlad cvetoča pride
in odklene temna vrata —
z radostjo naš vse obide.
doba nam zasije zlata!*

Pomlad je tu! Narava se je jelu odevati s praznično obleko, opasala se je z bujnim cvetjem, prve cvetlice so se razvile in vstale v najlepši podobi. lepe, čudno lepe... In narava jera svoj atelujaj, mnogo sijajnejše kakor katerikoli pevski zbor, vstajenje iz spanja, v koje se je bila zazibala.

Po cesti skozi vas je stopala mala četa otrok. Igrali so vojake. „Čujte zvon!“ zakliče hipoma deček, ki se je držal kot nekak poveljnik te armade. Kakor bi trenil snamejo klobuke in čepice ter verno poslušajo krepki glas zvona iz lin farne cerkve. Nikdo ni črhnil besedice, saj so vedeli, da zvon zvon danes zadnjikrat, oh, zadnjikrat. Vedeli so tudi, da odleti v daljne kraje, tja čez široko morje, da pride potem za par dni nazaj in stresa pisanke, seveda tistim otrokom, ki so pridni. Saj so jim tako povedali stariši in gotovo je resnica.*

„Meni se pa zvon smili“, prične po premloku mali Tonček, „da mora bežati tako daleč. In če bi šel vsaj prazen, bi že še bilo, a sedaj, ko mora nesti toliko teže, je to gotovo hudo... Saj pravijo naša mamica večkrat, da sosedova mati Urša vse na veliki zvon obesijo. Joj, to mora biti težko.“

Vsi mu pritrdijo, kajti vedeli so, da so Urša zelo močni in zato gotovo ne obesijo malo. Le mali Janezek trdovratno molči; v njegovi glavici so vstajali drzni načrti in lepe želje. V soboto zjutraj se hoče odpraviti na bližnji griček gledat, kedaj se vrnejo zvonovi.

Hitro zapusti tovarise in v takih mislih kóraka proti domu. Stariše seveda mora prositi dovoljenja in tudi mali sestrici Olgi, ki doma leži bolna, povedati kaj je sklenil.

*) pirhe

Ze hoče skočiti v sobo, kar ga mati pri-
mejo za roko, češ, naj bo miren, ker je Ol-
gica zelo bolna in pač sedaj spava. Tiho ga
vedejo v kuhinjo, kjer so sedeli oče in nekam
čudno molčali. In — mati jokajo? Tesno se
jih oklene mali Janezek. Dado mu jesti in ko
je spraznil skledico, se tiho splazi v sobo, da
ne zbudi nekoliko starejše Olgice. Bil je sam,
čisto sam Piščalko, njegovo ljubljenko, so mati
poslali v daljne kraje, z zvonovi vred. Postalo
mu je tesno, in lotila se ga je velika žalost.

Prihodnja noč nista oče in mati nič
spala, ampak čuvala pri postelji uboge Ol-
gice. Huda vročina jo je kuhala in bledlo se
ji je vedno. Mati je sedela bledlega, žalostnega
obraza pri postelji. Kako rada bi bila pomu-
gala ubogi hčerki, a ni mogla. Začela je prav
goreče moliti k Bogu, v čigar rokah je živ-
ljenje njene hčere. Zdaj pa zdaj je pogledala
svojega moža, ki je sedel pri peči, podpirajoč
glavo z rokama. Kako je tudi on ljubil tega
otroka, katerega mu hoče iztrgati smrt iz roke.
Močno so se vzdigovale njegove močne prsi in
kakor se je ženi zdelo, obrisal je večkrat solzo,
ki mu je stopila iz očesa. Tiho se mu je pri-
bližala, položila roki krog vrata in šepetala:
„Ljubi Anton, moli, moli za najnega otroka!“

Veliki teden se je nagibal h koncu. Za-
lost in tuga v cerkvi, žalost v naravi, ki je
sedaj prevlekla nebo z oblaki tužno sive barve,
žalost in boleost v mali kmečki hišici, kjer je
zdravnik vzel skoraj vse upanje potrjim sta-
rišem.

Zalosten je stal Janezek pri oknu in pre-
mišljeval, kako bo hudo, ako umrje Olgica.
Dolgo je mislil in gledal proti nebu, katero
je polagoma zakrivala s črnim plaščem temnu
noč. Ko so ga danes oče položili v posteljo,
kar so sicer drugič storili mati, izmolil je ve-
černo molitvico — očetovo srce je bilo nemirno
— oklenil se je očetu krog vrata in šepetal:
„Veste, oče, kaj bom jutri prosil, ko se vrnejo
zvonovi? Naj se pusti ljubi Bog Olgico pri
nas!“

Mizar Anton poboža dečka po licih:
njegove oči so se porosile. Iz druge sobe se je
slišalo hropenje bolnega deteta in pritajeni jok
žalostne matere. Stopil je k oknu. Polna luna
se je prikazala izmed oblakov, njeni žarki so
padali na bližnjo kapelico ter jo čarobno raz-
svetlili. — Anton je globoko vzdihnil. Kako
dolgo je že pač, kar je bil zadnjič v cerkvi?
Vera, katera mu je bila nekdanj tako močna,
ki mu je napolnjevala srce, oh, to tolažilno
vero — izgubil jo je, to si je moral mož
priznati.

Napočilo je jutro vstajenja. Blagonosni
solnčni kras je obseval pomladanski dan, da
dostojno pozdravi vaščane. Prej kakor navadno
je skočil Janezek iz postelje, poprosil starše
dovoljenja in kmalu potem skakljul po hribu
navzgor. Ko je prišel do cilja, se ustavi in
nemirno zre v daljino. In res! Kmalu za-
gleda nekaj tam daleč, silno daleč in peruti
ima zvon.

Kar so ga nesle noge, je hitel domov.
Ves srčen kliče očetu, ki so stali na vrtu:
„Oče, videl sem zvon, prepričan sem sedaj,
da Olgica ne bo umrla. Saj verujete, kaj ne,
oče? Oh in še to pogledjte! Ko je zvon letel
tu mimo, je potrosil te lepe pisanke zame!“
Vesolja ni videl, kaj bi počel, ko je pobiral
lepo rudeče pirshe iz trave. Srečni otrok!

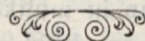
Ginjen je šel Anton v hišo. V postelji
je spavala Olgica, dihala vedno bolj in bolj
vedno — otrok je bil rešen. Iz srca očetovega
je bila pregnana tuga, a je vstala iz njega
bajna radost in srca. Ne samo narava, tudi
on se hoče veseliti cvetoče pomladi, opevati svoj
imendan vstajenja, prerobenja... Molče zapu-
sti sobo, koraka proti cerkvi, da tudi tam po-
novi svojo obljubo.

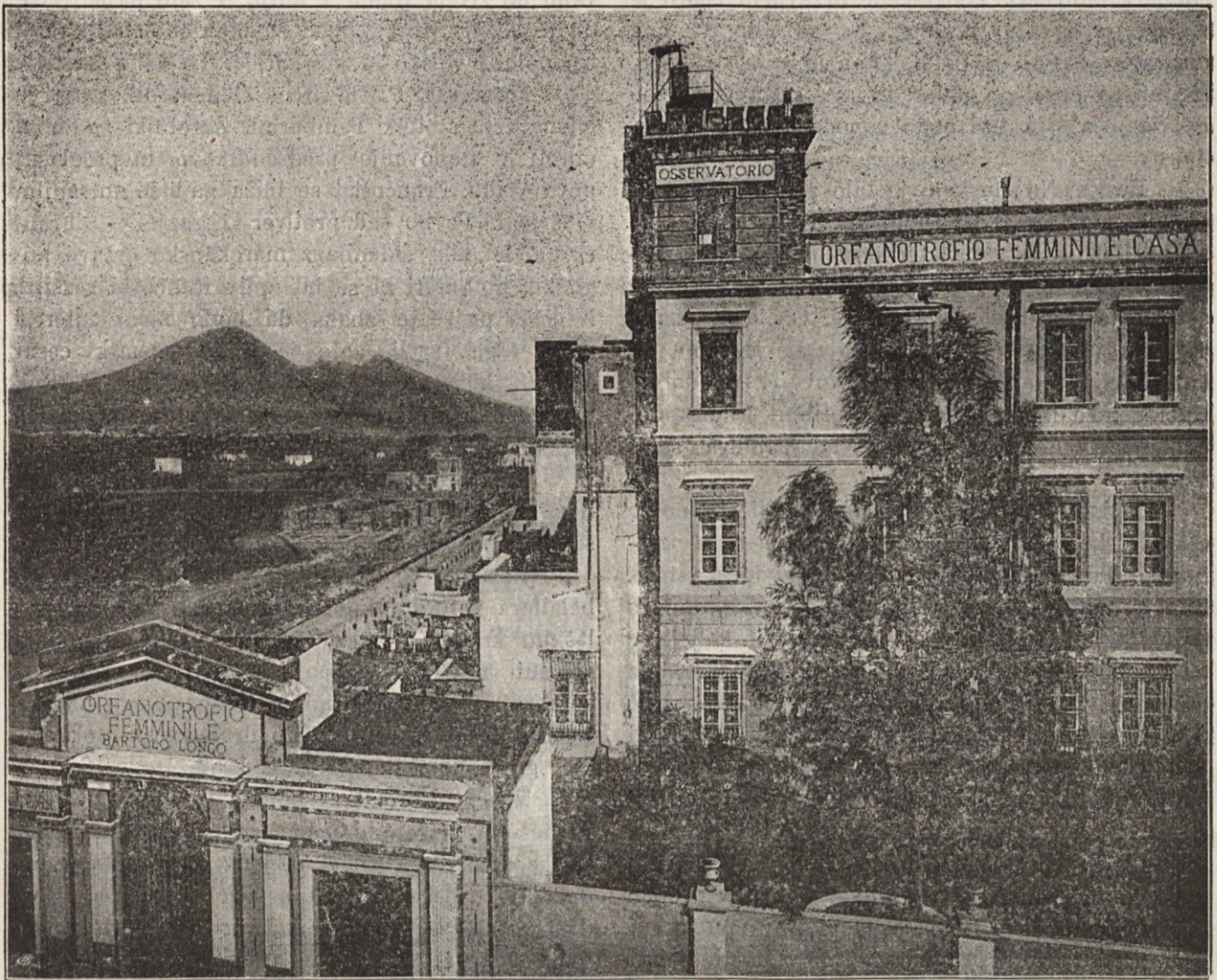
Mogočno in veličastno so zapeli zvonovi,
orglje čarobno zadonele pri slavi sv. maše in
glasovi pevcev na koru so v krasnih samospe-
vih naznanjali zemljanom veseli velikonočni
pozdrav: „Aleluja!“

Koledarček.

April.

16. evetna nedelja. Danes se blagoslovijo pred mašo
o jke, med mašo pa se bere trpljenje N. G. I. Kr. — Ka-
list. muč.; Drago, muč.; Turibij, škof. — 17. ponedeljek.
Anicet, pap. muč.; Rudolf; Liberal, spozn. — 18. torek. Apo-
lonij, muč.; Elesterij, škof.; Bogoljub, s. p. — 19. sreda. Leon
IX. pap.; Ema, vdova. — Danes je ščep ob 2 uri 35'
popoldne. Vreme nestanovitno. — 20. veliki če-
trtek. Marcelin, škof. — 21. veliki petek. Anze m. škof;
Bruno. — 23. velika sobota. Soter in Kaj, pap. muč. —
Vse te tridni je post in zdržek mesnih je-
dij. Dne 21. aprila vzide solnce ob 5 uri 11'
in zaide ob 6 uri 58', dan je dolg 13 ur 47'. 23.
Velika noč ali vstajenje Gospodovo. (Evangelij: vst. ne
od smrti.) Vojteh, škof.; Vljem. 24. Veliki ponedeljek. (Je-
zus in dva učenca na potu v Emavs.) Jurij; Fidelis. —
25. torek. Marko, evangelist. — Procesija sv. Marka.
— 26. sreda. Klet, pap.; Mareclin, pap. — Zadnji kra-
jec ob 12 uri 11' opoldne. Dež — 27. četrtek. Pe-
regrin, duh.; Anastazij; Cita, dekla — 28. petek. Pavel
od križ.; Vital, muč. — 29. sobota. Peter, muč.; Robert,
opat; Antonija.

„Sirotišnica in opazovalnica v Pompeju.“

Kaj pravi politika ?

Avstrija-Ogrska Državni zbor. Na predlog posl. Derschalle je bil izvoljen odsek 48 tih, ki bo e pretresal razmere med Avstrijo in Ogrsko. Dosedaj je r šil proračunski odsek več poglavij, tako o državnih dolgovih, carini, užitninskem davku, direktnih davkih, deželni brambi itd.

Pri razpravljanju proračuna ministrstva za poljedelstvo je obljubil minister, da hoče zlasti skrbeti za malega kmeta. Povdarjal je važnost kmečkih zadrug in rajfajznovih posojilnic in pouka v poljedelstvu ž. v ljudskih šolah: podpirati hoče tudi živinorejo. Štajerskim Slovincem se je obljubila državna pomoč, da se ustanovi slov. poljedelska šola na Spod. Štajerskem. — Laški drž. poslanci delajo na vse kriplje, da bi dobili laško univerzo. Predlagali so, da se odda dotični vladni predlog takoj odseku brez prvega branja. Temu je ugovarjal dr. Šusteršič. V seji klubovih načelnikov so skle-

nili, da pride prvo čitanje tega predloga na vrsto takoj po veliki noči.

Ko pa so v neki seji, ko se je določeval dnevni red za seje po praznikih, slavili pred laško zahtevo novo točko, potočilo imunitetnega odseka, so začeli Italijani z obstrukcijo, katero pa o opustili, ko se jim je zagotovilo, da pride vladna predloga na vrsto med 3. in 17. majem. Takrat bodo tudi Slovenci nastopili s svojo vsenčilsko zahtevo. Na to bodo razpravljali tudi o zboljšanju duhovniških plač. Po tem bodo sklicani deželni zbori. — Avstrija močno oborožuje svojo mejo proti Italiji. Poleti bodo v Tridentu velike vojaške vaje, katerih se bo udeležil tudi cesar. Pulju se je približala ponoči laška torpedovka. Častnik ki je stopil na suho je bil aretiran. — Ministrski predsednik Gautsch je že dalje časa bolan. — Cesarju se ni posre ilo niti v Budimpešti r šiti ogerske krize. Čeprav je hotel cesar nekoliko popustiti tudi v vojaških zadevah, vendar nočejo

Madžari odnehati. V ogrskem državnem zboru je bil sprejet Košutov predlog, da se odpravi ona postava, s katero je hotel Tisza ubiti obstrukcijo. Izvolili so poseben odbor, ki bo sestavil adresu na vladarja, v kateri bodo navedene zahteve Madžarov.

Rusija Na Ruskem je bilo zopet več bombnih napadov zlasti na policijo. Tudi kmetje so se bili vzdignili v nekaterih krajih proti grajščakom. P. bedonoscev, najvišji uradnik pravoslavne cerkve, je prosil za umirovljenje. On je bil menda največja zapreka, da se ni uvedla na Ruskem še konstitucija. Najnovejše vesti govore, da dobijo Rusi ustavo in da ministrstvo pridno študira dotični načrt. — Tudi duhovščina zahteva sprememb.

Balkan. Turčija ima v Macedoniji zbrano že celo vojsko. Gorje ljudstvu! Macedonci se izseljujejo. Turčija delži Bolgarijo, da podpira vstaše. Bilo je upanja, da se Srbi in Bolgari skupno upro proti Turkom, a razpor se poojstruje in koljejo se med seboj. Da tudi med obema jugoslovanskima državama ni več pravega prijateljstva, sta največ kriva bolgarsko ministrstvo in knez. Ferdinand je obiskal nemškega cesarja, angleškega kralja, bil je v Parizu, te dni pa je bil vsprejet od laškega kralja. Bog ve, kaj baranta?

Italija V konzistoriju je sv. Oče obžaloval dogodke na Francoskem, prelivanje krvi na Vzhodu in veri sovražno politiko ekuadorske republike v Ameriki. — Fortisu se je posrečilo, da je sestavil novo ministrstvo. Obljubil je, da bo poddrževal železnice. Vladati hoče svobodomiselnost. Z drža-

vami bo živela Italija v miru. A zato pa je treba, da je dežela pripravljena za obambo, treba torej izpopolniti vojsko in mornarico. To velja Avstriji.

Francoska. Prišli so na sled zaroti, kateri je bil na čelu stotnik Tamburini. Zarotniki so hoteli udreti v stanovanje predsednikovo in proglašiti novo vlado. Francoska se bliža najbrže notranjim viharjem. To bo sad protiverške gonje. — Francoska je bila sklenila z marokansko državo pogodbo, po kateri bi se bil upliv francoski razširil. Nemčija pa se je zbala, da bodo njeni interesi vsled tega trpeli, zato je obiskal nemški cesar Maroko, kjer so ga sprejeli z velikimi častmi. Francozi so bili vsled tega zelo vznemirjeni in napetost vlada nad Nemčijo in Francosko.

Kot protiutež temu pomembnemu obisku nemškega cesarja v Tangeru so postavili Francozi srečanje med Loubetom in angl. kraljem.

Nemčija. Iz Tangera je šel Viljem preko Gibelaltara v Italijo, kjer se je srečal v Naplju z laškim kraljem, kateri se ni v svoji napitnici spomnil niti z besedico trozveze. Znamenje, da so razmere med Avstrijo in Italijo postale hladne. Nemški cesar je šel s svojo družino na otok Krk, kjer ga je obiskal tudi grški kralj.

Vojska. Poročila z bojišča so redka. Govori se le, da hočejo Japonci zopet obkoliti Ruse. Ruska armada je zopet urejena, nove čete vedno dohajajo, vojska zaupa Lineviču in ga ljubi. Roždenstvenski se je nenadoma prikazal pri Singapore. Najbrže se bo v kratkem bila pomorska bitka.

* * * NOVICE * * *

(Veliki teden). Slovenske pridige bodo: Na veliki petek ob 5¹/₄ zjutraj pri sv. Antonu novem; in ob 6¹/₂ pop. pri sv. Jakobu.

Božji grob. Na veliki četrtek in veliki petek bodo vse cerkve odprte do 9. ure zvečer, da bodo mogli počastiti Jezusa v grobu tudi oni ljudje, ki so sicer ves dan zaposleni.

Vstajenje. Procesije za vstajenje se bodo vršile v soboto pri sv. Antonu novem ob 4. in pol pop.; pri sv. Justu ob 6. in pol pop., pri sv. Antonu starem ob 7. pop.

V nedeljo pa bo procesija za vstajenje pri sv. Jakobu ob 5 uri zjutraj; pri Jezuitih ob 6. uri zjutraj in pri kapucinh ob 6. in pol uri zjutraj.

Čas za Velikonočno spoved v tržaško-koprski škofiji traja letos do prve nedelje po birkoštih.

(Vesele velikonočne praznike) voščimo prav iz srca vsem prijateljem, naročnikom, čitateljem in znancem.

(Današnja številka) je vsled tiskarskih ovir nekoliko zakasnela. Čitatelji in naročniki naj blagovole oprostiti to zamudo. Barvana slika, ki krasi to številko, nas deloma opravičuje.

(Cvetka na grob možu. Bil je cel mož v pravem pomenu besede.

V pok. Josipu Turk-u sta se družila v lepem soglasju zasebno in javno življenje, globoko versko prepričanje in odkritosrečno rodoljubje. V čekat si ga mogel videti, s kakošnim krščanskim po-

nosom je prihajal k cerkvenim svečanostim in kako veličastno je nastopal in urejeval vernike pri cerkvenih sprevodih (procesijah). Ko ga je pa klicala narodna dolžnost, je bil prvi na volišču v boju za narodne kandidate in kot ud volilne komisije je pazil, da se ni godila našemu narodu krivica.

Na naše shode in veselice je prihajal, kadar mu je bilo možno. Za narodne namene je veliko in rad daroval. Vpisan je bil skoro v vsa narodna društva tržaška. Bil je večletni odbornik političnega društva „Edinost“. Boga je ljubil nad vse. Zadnja leta je prihajal malone vsak dan k sv. maši. Krščanski pozdrav „Hvaljen bodi Jezus Kristus“ mu je najbolje ugajal. Duhovnike je zelo spoštoval. Dvema novomašnikoma je bil duhovni oče. Mlajši duhovniki so občevali z njim kakor s svojim očetom. Največje njegovo veselje je bilo povabiti k sebi slovenske duhovnike in se pogovarjati z njimi o narodovih duševnih in gmotnih potrebah. — V zadnjem času se je radi bolehnosti odtegnil političnemu delovanju. Z žalostjo je obsojal pretirano in večkrat krivično pisavo nekaterih listov proti cerkveni oblasti.

Kot priden kmet in gospodar si je s svojo marljivostjo pridobil precejšnje premoženje.

Ker ni imel svojih otrok, je posinovil in postavil kot naslednika svojega nečaka Ivana, ki s premoženjem podeduje gotovo tudi vrline svojega prednika.

V boleznih je bil pokojni zelo vdan v božjo voljo. Ko so mu naznanili, da pride duhovnik, ki mu podà tolažila sv. vere, je ponovno izjavil: „Tega se jaz ne bojim, ampak tega se veselim najbolj.“

Kakoršno je bilo njegovo življenje, taka njegova smrt. V hudih bolečinah je molil in pogostoma klical sv. imeni Jezusa in Marije.

Svojo lepo dušo je izročil Stvarniku v nedeljo 2. aprila ob 6. uri zjutraj. Pogreb se je vršil v torek ob 4 uri pop.

Pogreb je pokazal, kako visoko spoštovanje je vžival blagi pokojnik pri vseh, ki so ga poznali! Pred hišo žalosti so zapeli pevci žalostinko: „Blagor mu“. Pred mrtvaškim vozom so stopale deklice sirotišča sv. Jožfa; za njimi 5 oo. kapucinov in 5 duhovnikov, za vozom pa nešteta množica vseh slojev. Na pokopališču počiva v lepi rodbinski rakvi. Prepričani smo, da kdorkoli je poznal blagega Josipa Turk-a in bo šel mimo njegovega groba, se bo spomnil njegove neumrjoče duše in mu prosil za mir in pokoj pri Bogu, katerega je v svojem življenju tako goreče častil in molil.

(Moška Marijina družba) se vdeleži procesije Vstajenja N. G. J. K. „pri novem sv. Antonu“ na

Veliko Soboto ob 4. uri pop. Družabniki se uvrstijo koj za prvim križem. — Prihodnji shod bode velikonočni pondeljek ob 7. in pol uri zvečer v navadnih prostorih. Novi družabniki se morejo zapisati ali hitro pri shodu, ali pa na stanovanju voditelja Andr. Furlan-a nad zakristijo. Vabimo v to družbo posebno mladeniče.

(Kje bo letos najpoprej sveta birma?) V škofjskem listu od meseca marca t. l. čitamo, da bode prem. škof tržaško-koprski dr. Fr. Nagl birmoval:

Dne	13	maja	na	Repentabru
„	14.—15.	„	v	Tomaju
„	16.	„	v	Avberju
„	17.	„	v	Sežani
„	18.	„	v	Povirju
„	22.	„	v	Borštu
„	23.	„	v	Brezovici
„	24.	„	v	Podgorju
„	25.	„	v	Klancu
„	27.	„	v	Slivju
„	28.	„	v	Rodiku
„	29.	„	v	Divači
„	30.	„	v	Lokvi
„	31.	„	v	Gročani
„	1.—2.	julija	v	Buzetu
„	3.	„	ra	Vrhu
„	4.	„	v	Sovinjaku
„	5.	„	v	Oprtluju
„	6.	„	v	Zrenju
„	8.	„	v	Šterni
„	9.	„	na	Gradinu
„	10.	„	v	Završju
„	11.	„	v	Kastaniji
„	12.	„	v	Momjanu.

V mesecu juniju je letos mnogo praznikov, zato ni vsprejeda.

(Zovodu sv. Nikolaja) so darovali: Oblak Valentin, kaplan Št. Jurij 3 K; Omers Jožef, župnik Sežana 5 K; Ogorevc Martin, Konjice 5 K; Podboj Ivan, Toplice 2 K; Potokar Gregor, kaplan 5 K; Petek Andrej, sv. Križ Litija 10 K; Plantarič Jožef, župnik sv. Lambert 2 K; Preglej V., kaplan Vuzenica 3 K 2 st; Penko J. župnik Vuhred 0 K; Presežnik Gregor 1 K; Provkar J., kaplan Semič 3 K; Primožič M. Tolmin 5 K; Rejec Ivan, kaplan Dornberg 5 K; Robusa I., kaplan Velenje 2 K; Ražun Matej, župnik sv. Jakob v Rožu 3 K; Rozman Jurij in Kovar I. Podnart 4 K; Zamejic Andrej, 2 K; Rislavy Fr., župnik Repentabor nabral 7 K; Komorš Jernej, župnik Poljane 6 K; Sovič J., župnik Slovenji Gradec 5 K; Spitzer Ivan, župnik Pečine 4 K; Skočir Avguštin, kurat Gradec 5 K; Sušnik I., kanonik Ljubljana 20 K; Serajnik V., župnik 5 K; Setničar F., kaplan Gorica 5 K; Sila M., dekan Tomaj 5 K; Soje M., župnik Struge 3 K. — Bog stotero povrni!

(Iz Kozjega na Štajerskem). Dne 19. svečana se je ustanovila v Kozjem za ves okraj podružnica c. kr. kmetijske družbe štajerske iz Gradca. Na ustanovitev sta prišla dva gospoda od družbe, ki sta pojasnila, kaj je kmetijska družba in sicer je govoril eden v slovenskem jeziku, drugi pa v nemškem (kar je bilo nepotrebno, kakor peto kolo pri vozu) K družbi je pristopilo isti dan nad 40 kmetov. Vsak ud dobi družbeno g'asilo dvakrat na mesec Dragi kmetje, le pridno pristopajte k c. s. kr. kmetijski družbi štaj-rski. Pregovor pravi: pomagajte si sami in Bog Vam bo pomagal.

Na redpustno nedeljo in pondeljek zvečer je pa priredilo „Gospodarsko bralno društvo“ v Kozjem dve igri:

„Jeza nad petelinom“ in „Vaški skopuh.“ Jednakih iger je že davno kozje želelo in s pomočjo društvenih prijateljev so se ti dve igri še kaj dobro obnesli. Gledališki oder se je postavil v gostilni gosp. Gučeka. Vse se je zvršilo skoraj brez izjeme prav povoljno. Naši fantje, dekleta in gospodje kot igralci so dobro izvršili svojo težavno nalogo, posebno že zato, ker so prvič igrali. Vso čast in slavo prireditelju preč. g. dr. Jančiči omenjenih iger in pristrčno hvala vsem igralcem. Navdušenje gledalcev je bilo veliko. Kmalu po veliki noči, najbrž na belo nedeljo, se bo zopet igralo, na kar že danes opozarjamo vse čislane prijatelje bralnega društva.

Pri velikonočnem izpraševanju so se dali večinoma vsi fantje kozjanske župnije vpisati v bratovščino Srca Jezusovega. Glejte zopet je dobilo Srce Jezusovo veliko novih vojščikov, kar je posnemanja vredno. Čast in slava naš svetejšemu Srcu! K sklepu pa želi vsem cenjenim bravecem srečne in vesele velikonočne praznike, in mnogo pihov.

Kozjanski poročevalec.

(Jelšane). Tudi pri nas v Jelšanih se snuje dekliška Marijina družba. Vpisovanje je precej živalno. Pridna in poštena dekleta z veseljem in že nestrpnostjo žele postati otroci nebeske Matere: saj vedo, kako je dobra in usmiljena Marija, Mati božja, vedo, da se pod Marijino zastavo varno gre po poti izveličanja. Upamo torej, da se bode v doglednem času vršil v župni cerkvi slovesen sprejem Marijinih deklet; to bode res lepa slavnost in pomenljiv dan za jelšansko župnijo.

(Iz Ljubljane) S daj, ko je začelo toplo solnce ogrevati božjo zemljo, se je tudi pri nas — tu v napredni Ljubljani — začelo drugačno, bolj živo življenje. Začelo se je že z zidarskimi deli, katera se na več krajih izvršujejo. Najlepša stavba izmed teh bo pač krasno urejeni hotel „Union.“ Da, lahko se reče, da bo ena najlepših ljubljanskih stavb v središču mesta. Delavci imajo dober zaslužek, le žal, da so to večinoma Italijani, kateri

še vedno prihajajo. Srce mora boleti rodoljubnega človeka, ko vidi, da tu v središču slovenske zemlje tuji takorekoč izpodrivajo domačine. Naši ljudje se trumoma selijo v Ameriko v kateri vidijo obljubljeni deželo, kjer se bode živelo brez dela; a iz drugih krajev pa prihajajo k nam tuji, ker vidijo, da je tu boljši zaslužek. Žalostna nam majka! kdaj se bomo Slovenci izpametovali?!

— Mizarski pomočniki v delavnici g. I. Mathijana so ustavili delo ker je mojster štiri delavce odpustil. Zahtevajo, da jih brez nasledkov nazaj vzame, da zviša plače in da se skrajša delavni čas ob sobotah. D. sedaj jim g. Mathijan še ni izpolnil zahteve; mizarji pa so sklenili na vsak način nadaljevati stavko, da se jim izpolnijo zahteve.

— Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov je izmed vseh najstarejše v Ljubljani. Meseca avgusta bo obhajalo svojo petdesetletnico, za kar se že sedaj pripravlja s svojim ubranim močim zborom, na katerega je društvo lahko ponosno.

(Shod kmetijske zveze v Loosdorfu) Dne 25. marca t. l. se je izvršil izredno sijajno shod kmetijske zveze v Loosdorfu. Mnogo več kakor 200 mož je pazljivo poslušalo prelata dr. Jožefa Scheherja, državnega in deželnega poslanca, ki je kmetom pojasnil in razlagal kako stoji naš parlament in o njegovi delavnosti.

Drugi govornik je bil g. Jožef Stöckler predsednik kmetijske zveze in deželni poslanec. On je krasno dokazal veliko vrednost in korist kmetijskih zvez. Govornik pravi, da bo le tedaj mogoče priti v okom in se nekako varovati pred neznosnimi in čestokrat brezsrčnimi zahtevami davkotirjalcev, ako se kmetje organizirajo, to je med seboj združujejo. Pokazal je na kmetijske zveze na Štajerskem in Tirolskem, ki imajo že toliko moči in veljave, da jih gosposka več ne prezira in surovo odpravlja, ampak spoštje. Zato je torej navduševal navzoče, naj se združujejo in pristopijo k kmetijski zvezi. Ako bo ona štelala na tisoče udov, bo res imponirala in storila veliko koristnega za kmetijski stan.

Tretji govornik je bil župnik in deželni poslanec, Bauchinger. On je istotako z močnimi dokazi prepričal, da je dandanašnji nad vse potrebna organizacija kmetov, da se združujejo v eno močno armado. Rekel je tudi, da le združenim kmetom je mogoče spoznati in voliti svoje poslance, ki morajo na Dunaju ali drugod zastopati in braniti ljudske koristi. Shod so zaključili s pohvalo in zahvalo na navzoče.

Kršč demokrat.

(V zadnji številki) beri v „vzgojeslovnem drobizu“ ob koncu „neredneža“ mesto nerednež.

(Slovensko katoliško delavsko društvo v Gorici) priredi tudi letos slovesno procesijo na sv. Goro in sicer tretjo nedeljo po Veliki noči, na društveni praznik varstva sv. Jožefa.

(Slovenski napisi na železnici Celovec-Trst)

— Posl. Spin in tovariši so minoli ponedeljek na seji državnega zbora interpelirali ministra za železnice Witteka radi slovenskih napisov na železnici Celovec-Trst, posebno v okolici Trsta.

(Slep organist umrl). Dne 2. aprila je umrl v tuk. bolnišnici dolgoletni slepi organist Karl Cosmini. Dolgo vrsto let je oskrboval orgljanje v rojanski cerkvi. Bil je v svoji službi jako vesten; zato ga je vse rado imelo. Os'epel je bil revež kmalu po rojstvu, vendar je bil v svoji stroki temeljito izobražen. Študiral je glasbo več let na Dunaju. Pogreb je bil jako slovesen. Naj v miru počiva!

(Lepo družinsko igro) v v č dejanjih začnemo kmalu priobčevati v „Družinskem prijatelju.“

Naše slike.

Prvič vstrežemo danes cenjenim naročnikom iz barvano sliko, mi pokažemo s tem svojo dobro voljo povzdigniti in spopolniti list vsestransko. Prosimo pa, da nam ostanejo tudi vsi dosedanja naročniki zvesti ter širijo in podpirajo naš list, ki ima s takimi slikami mnogo stroškov.

Kaj premore krščanska ljubezen do bližnjega, nam jasno predočuje slika „Sirotišnica in opazovalnica v Pompeju.“ Advokat Bar-

tolo (Jernej) Longo je ustanovil v glasovitem Pompeju velikansko zavetišče za sirote in nepreskrbljene otroke jetnikov. Zavod je ogromen, ima svojo posebno kapelo K sirotišču je prizidana še opazovalnica (osservatorio) vremenskih spremen. O tem požrtvovalnem advokatu Longo bomo še spregovorili in priobčili tudi njegovo sliko. Mimo glavnega uhoda v zavod se dospe do svetišča Rožnivevske Matere Božje v Pompeju.

Le pridno iščite v skrivalnici tihotapca. Morda najdete njega in „kontraband“.

Drobtine.

Šole za kuhanje. Na Nemškem je 230 šol, v katerih se ženske uče kuhati. V londonskih šolah se je leta 1900. učilo kuhati 37.000 deklet, a danes je to število še večje. Pri nas pa silijo dekleta le v šivilje, kasirke in učiteljice!

Kako se je ujel? — Na nekem pariškem trgu se je zbrala pred dnevi velika množica gledalcev, ki so gledali, kako se je mučil neki kočijaž, da dvigne svojega konja. Med množico se je nahajala tudi prodajalka zelenjave iz okolice, ki se je vračala od tržnice. Žena je kupila tudi past za krte, ki jo je vtaknila v svoj veliki žep. Naenkrat začuje grozen krik, ki ga je zagnal zraven stoječ mlad gospod; ta je namreč posegel ženi v žep ter pršel s svojo roko v odprto past. Žepnega tatu, ki mu je past odtrgala dva prsta, so morali nezavestnega odnesti.

Koliko časa naj spe otroci? — Iz izveštja komisije, ki je pregledala švedske šole, je razvidno, da otroci, ki niso spali, kakor zahteva zdravje, trpe za 25% odstotkov več na raznih boleznih nego drugi. Povprečno treba, da spe otroci: pod 4 leti do 12 ur na noč, od 4 do 7 leta po 11 ur, od 7. do 12. leta po 10 ur, od 12. do 14. leta po 9 ur in od 14. do 16. leta po 8 ur na noč.

Za kratek čas

Dobro plačana prevzetnost. Zelo razposajena in prevzetna meščanska družba naredi mal izlet na deželo. Ta družba je imela veliko veselje dražiti po poti poštene k nečke lju li in se delati norca iz njih priprostih odgovorov. Ko pa pride mimo te družbe dobrodušen kmetič in prav l po po krščansko pozdravi, ga vpraša najbolj prevzetan in po raznovrstnih dišavah smrdič gospodič, da bi pripravil družbo spet do smeha s svojimi dovtipi: „Dobri mož, zakaj pa stoji tam ob potu tisto znamenje s sv pod bo in je tako okrašeno s cveticami? — „E, vidite“, odgovori prijazen kmetič, „tam se je zgodil pred nekaj leti velik čudež. Ako pokleknete tja tudi vi in prav pobožno molite, bo lahko tudi vam kaj pomagalo“. Prešeren nas m h in krohot iz cele družbe je bil odgovor na te besede. A kmetič se ni dal odpraviti tako hitro, ampak je čakal, da se je smeh polegel, kakor da bi imel še kaj povedati. „Ali, dragi prijatelj, je

nadaljeval spet mladi gospod č, ko se je do dobrega nasmejal. kakšen čudež se je pa tam zgodil pred leti, kateri bi se lahko ponovil tudi na meni?“ — „E, vidite,“ je bil odgovor, „tam je pred nekaj leti prišel k pameti nek mož, kateri je bil skoraj tako neumen osel kot ste vi.“ Zopet je s'edil velik smeh temu odgovoru. A ta sedaj ni več veljal km liču, ampak prevzetnemu gospodiču, kateri je dobil tako za svojo prevzetnost prav dobro plačil.

Čudovit učinek. A: „Ako spijem jaz zvečer samo eno črno kavo, potem prav gotovo ne morem nič spati.“ — B: „Čudno, pri meni je pa ravno narobe; ako zvečer spim, ne morem spiti niti ene črne kave“.

Eno odvisno od drugega. Stotnik: „Rekrut Majer, kako se mora torej obnašati vojak proti civilistu?“ — Vojak: „Gospod stotnik, to je odvisno od tega, kako se obnaša civilist.“

Pri sodišču. Sodnik: „V kako deželo spadate? — Obtoženec: „Tega pa tudi jaz ne vem.“ — Sodnik: „Kako to?“ — Obtoženec: „Jaz sem rojen od očeta Angleža in matere Francozinje na ameriški ladiji v grškem morju pod tuško zastavo. Sedaj pa določite sam, kam spadam.“

Še ni zgrabila upanja. Stara devica A: „Ne bodi tako neuma in ne hodi kupovat za deset krajcarjev p'šemskoga papirja tako daleč, saj te trgovec C. vseeno ne bo vzel. — Stara devica B: „Eh, kaj! eno desetico pa vendar še žrtvujem.“

UGANKE

Rešitev ugank priobčenih v zadnji številki: 1) Gospod = gospod, 2) os, kos, kosa. 2)

			N						
			v	o	l				
			k	o	v	a	č		
	t	o	l	o	v	a	j		
N	o	v	o	m	e	s	t	o	
	k	o	r	e	n	j	e		
		e	e	s	t	a			
		s	e	t	e	v			
				o					

Rešili so jih pravilno: Erman Štefan v Ljubljani; Krmac Alberta v Vipolžah; Kjuder Albin v Barkovljah; Ant. Alfred Vodopivec v Grgarju; Brezigr Ljudmila v Doberdolu; Kregar Anton v Rojanu; Nabergoj Frančišek in J. Žef v Rojanu; Kervišar Andrej in Alojzij v Rojanu; Debevc Frančišek na Kožljeku; F. L., k v Devinu; L. Kerznik — Roth, učiteljica v Pevmi; Vinko Vodopivec v Kamnjah; Benedik Janez v Rovtah in Pustišek Mihael na Zdolah.

Obdarovan je bil takrat Pustišek Mihael na Zdolah.

Novе uganke

1) ek ek
ek ek
ek ek

2) z „d pač trd je les,
z „z ne gledaj črež;
z „z če te boli,
z l ne grizi mi.

3) Dva živa imata mrtvega med seboj, pa ju vendar nič ni strah. Kaj je io?

(Vinko Vodopivec).

Razpišemo lepo velikonočno darilo pod navadnimi pogoji.

Kje je ihtapee?